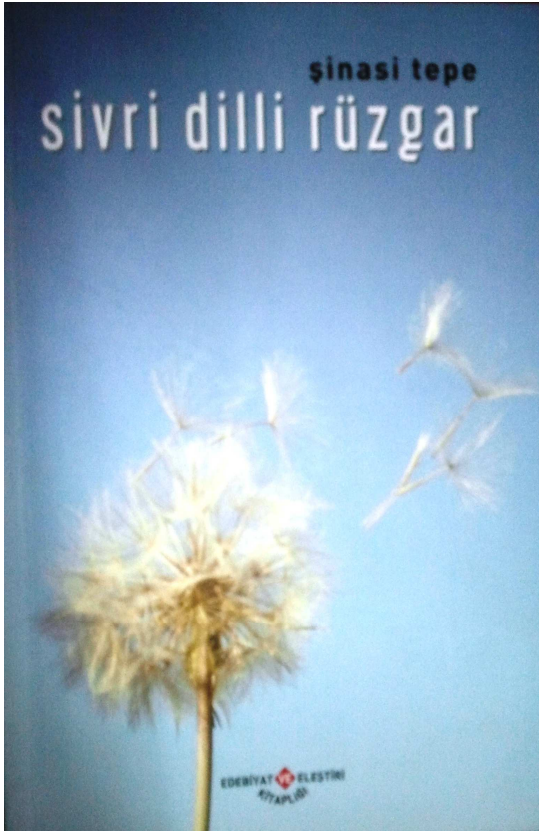

SIVRİ DİLLİ RÜZGÂR, TEPE, Şinasi (2009),
Ankara: Edebiyat ve Eleştiri Kitaplığı, 63 s., ISBN 978-605-89624-8-4

Salih OKUMUŞ*

Duygu GÜNER**

“Sivri Dilli Rüzgâr” şair Şinasi Tepe’nin yayımladığı üçüncü şiir kitabıdır. Oluşturduğu imgeler ve kullandığı dil itibariyle yer yer kapalı bir anlatıma sahip olan kitap, geçmişten gelen mitlerin tarihsel bir bütünlükle yeniden sunumu gibidir.

14 Ekim 1961 tarihinde Gülyalı’nın Tepealtı Mahallesi’nde dünyaya gelen Tepe’nin gerçek adı Mustafa Şinasi Tepe’dir. Tepe’nin çocukluk yılları Gülyalı ve Ordu’da geçer. Şairin gençlik yılları sevdâ hikâyeleri ve aşk kırkıklarıyla doludur. Lise eğitimini Ordu Lisesinde, üniversite eğitimini ise Fatih Yüksek Öğretmen Okulunda alır. Tepe, şu an Ordu Lisesinde Türk Dili ve

Edebiyatı öğretmeni olarak görev yapmaktadır.¹

* Yrd.Doç.Dr., Ordu Üniversitesi, Fen-Edebiyat Fakültesi, Türk dili ve Edebiyatı Bölümü Öğretim Üyesi.

** Ordu Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Türk dili ve Edebiyatı Anabilim dalı Yüksek Lisans Öğrencisi.

¹ Salih Okumuş, *Cumhuriyet Dönemi Ordulu Şairler Antolojisi*, Ordu: Serüven Kitap, 2010, s. 197.

Şinasi Tepe'nin şiir serüveni lise yıllarında başlar. Üniversite yıllarında kendini giderek geliştirir.Çeşitli gazete ve dergilerde şiirleri yayımlanmaya başlar. Başta Orhan Veli olmak üzere Karacaoğlan, Namık Kemal, Necip Fazıl gibi farklı koldan gelen ozan ve şairlere ilgi duyar. Nazım hikmet, Rıfat Ilgaz, Cemal Süreyya, Edip Cansever ve Atilla İlhan gibi ustaları takip eder. Toplumcu bir anlayışın hizmetinde olması gerektiğini düşündüğü şiiri "Az söze çok anlam yükleme sanatı" olarak belirtir.

"2000 yılında ilk şiir kitabı "Yarım Kalan"ı yayımlar.² Toplam 52 şiir bulunan bu kitap, onun şiirini aşk ve sevgi üzerine kurduğunu gösterir. Şairin bu kitabında aşk ve sevgi; Karadeniz'in dili, kültürü ve coğrafyasıyla bütünleşerek onda yepyeni bir üslup meydana getirir. Bu anlamda şair, yaşadığı coğrafyaya kayıtsız kalmadan dizelerini oluşturur."³

"Bu tarihten sonra şiir kitabı yayımlamaya uzun bir süre ara verir. Bu dönemde kendini okumaya verir. Bir yandan da günümüz şiir ve edebiyatını temsil eden Şiir Ülkesi, Edebiyat ve Eleştiri, Uzak, Ada, Mor Taka, Kertenkele ve Bireylikler gibi çok önemli dergilerde yazmaya başlar. Bu şiirlerinde ilk şiirlerine nazaran önemli ve büyük farklar görülür. Şair, adeta yeni bir damar yakalamış gibidir. Bu organik şiirin ta kendisidir. Zaten 2007'den sonra yayımlayacağı iki kitabı da bunu doğrulamaktadır."⁴

2007 yılında *Adın Çılgılığın Kadar*⁵ adlı ikinci şiir kitabı yayımlanır. "*Adın Çılgılığın Kadar*, dört bölümden oluşur. Toplam, 22 şiir vardır. Eser, şairin şiirsel atılımı ön plana çıkardığı önemli bir kırılma noktasındır. İmge yoğunluğu, sözlük genişliği, kullandığı kelimelerin müzikal karşılığı ve genel olarak şiirinin duyurgalarını dışa açması bakımından bu kitabı bütünüyle ilk kitabından farklı bir okumaya doğru çevrilir. *Adın Çılgılığın Kadar*'ın diğer bir özelliği de yöresel kelime, kavram ve mekân adlarının ustalıklı kullanılmasıdır. Bu açıdan bakıldığında Tepe, günümüz Modern Türk Şiiri içerisinde özgün söyleşiye sahip nadir şairlerden birisi olmaya adaydır denilebilir."⁶

Üçüncü şiir kitabı ise 2009'da "Sivri Dilli Rüzgâr"⁷ adıyla yayımlar. "Sivri Dilli Rüzgâr" adlı şiir kitabı Edebiyat ve Eleştiri Kitaplığı yayımları arasından 11. şiir serisi olarak çıkar. Fiziksel özellikler açısından

² Şinasi Tepe, *Yarım Kalan*, İstanbul: Fast Yayınları, 2000

³ Okumus, (2010:198)

⁴ Okumus, (2010:199)

⁵ Şinasi Tepe, *Adın Çılgılığın Kadar*, İstanbul: Edebiyat ve Eleştiri, 2007

⁶ Okumus, (2010:200)

⁷ Şinasi Tepe, *Sivri Dilli Rüzgâr*, Ankara: Edebiyat ve Eleştiri Kitaplığı, 2009.

bakıldığında kitabın ön kapağında şairin adı ve soyadı ile birlikte kitabın adına yer verilir. Dış kapakta kurumuş şeytan çiçeğinin havada uçuşan hâline görülmektedir. Arka kapakta şairin dizelerine yukarıdan aşağıya sütun biçiminde yer verilmiştir. Bu kapak tasarımı Mehmet S. Fidancı tarafından yapılmıştır. İç kapakta ise halkalar hâlinde uzayan bir desen bulunur. Kitabın İçindekiler bölümünden sonra Şinasi Tepe'nin kısaca özgeçmişine değinilir. Ardından şairin yayınlanan kitapları belirtilir.

Şiirin bölümlerine geçmeden önce Tepe,
 “nisan göğünün incisiyle gözleri doldu gülün
 haziran denizi matemini sıyırdı bülbülün” (s.5)

biçiminde iki dizelik bir şiire yer verir. Bu dizeler şiirde yer alan bölümlerin dışında tutulur.

“*Sivri Dilli Rüzgâr*” altı bölümden oluşur. Kitaptaki şiirlerin hepsi yenidir ve adeta bir iç dökümüdür. Şairin yaşamından izler taşır. Orta yaş aşmanın sancıları, düş kırıklıkları, geride kalanlara bir güzelleme niteliğinde dalga dalga yayılır. *Sivri Dilli Rüzgâr* ruhunu kente teslim etmemiş bir şairin, kentle ödeşmesinin tanıklığını yapar. Bir şehre, bir kitapla ancak bu kadar güzel girilebilir. Şair, içinde yaşadığı kenti, şiirine eklemleyen; yerelden/ evrensel uzanan bir çizgiyi edebi bir omurgaya oturarak belirginleştirir. Adeta yaşadığı kentin topografyasını çıkarır. Bu eşsiz floranın renk cümbüşü başımızı döndürür. Şehrin devasa yapılarını, sözcüklerin sükûneti ile darmadağın eder. Bir gün bu insanların o beton yığınlarıyla dijital bir çöplüğün altında kalacaklarını ve o gün geldiğinde onların sesine, asla kulak vermememiz gerçeğini de hatırlatır.”⁸

Eserdeki bölümler incelendiğinde “geç ve uzak”, “mor çakıl taşları”, güvercin tedirginliği”, “iki taş üst üste”, “kar günlüğü” ve “ölmek evine dönmekmiş” başlıklarını taşır. Bölüm başlarında ise Haydar Ergülen, Halim Şafak, Ece Ayhan, Cahit Zarifoğlu, Hermann Hesse ve Azer Yaran’dan epigramlara yer verilir. Kitaptaki şiirler Sergey Yasin’in dizeleriyle son bulur. “*Sivri Dilli Rüzgâr*”daki bölümlerde şaire ait toplam 30 şiir yer almaktadır.

Şinasi Tepe, “geç ve uzak” bölümüne Adil İzci’nin Ağaçlar Kitabı’nın arka sayfasındaki Ağaçlar Gazeli’nde yer alan Haydar Ergülen’e ait iki dizeye yer verir⁹:

⁸ Okumus, (2010:200)

⁹ Bu alıntıya epigram denir. Bir şairin kendi şiir kitabında başka şairlerin şiirlerine yer vermesi alışılmış bir durum değildir. Tepe, “*Sivri Dilli Rüzgâr*”da bunubu şekilde yeni bir yol dener.

“Şiirle ağacın kökleri aynı: ya sabır ya aşk!

İnsanın hızla terkettiği anıların gölgesi olmak” (s.7)

Kitap konu bakımından incelendiğinde, şairin tek bir kaynaktan beslenmediği görülür. İlk şiir kitabındaki aşk “Sivri Dilli Rüzgar”da görülmez. Bu kitapta doğa, yalnızlık, medeniyet, siyasî ve sosyal konuların işlendiğini söyleyebiliriz. Onun şiirlerinde doğa öne çıkar. Özellikle şairler doğa karşısında aciz kalan insanın doğayı taklit etmesini şiirde bir sanat olarak kullanırlar. Diğer yandan doğa, Şinasi Tepe’nin şiirlerinde olduğu gibi bazen de nesnel gerçeklik olarak çıkar karşımıza. Ondaki bu gerçeklik, çoğunlukla Karadeniz yöresine aittir. Tepe şiirlerinde sık sık Karadeniz’in doğasına gönderme yapar. Yine bunu yaparken yöresel söyleyişleri kullanmayı da ihmal etmez:

“**kırtıllardan** fışkıran **navruz** gözden ıraklarda
bitmiş. turuncu laleler, çağların derinliğini şarıldayan
şaplağı kırık çeşme bu dünya göğünün altında”

(mor çakıl taşın günlüğü, s.21)

Şairin şiirlerinde doğa tasvirleri yukarıdaki örnekte olduğu gibi çoğu kez bölgenin kendine has özelliklerine dayanmaktadır. Bu yönüyle Şinasi Tepe’nin bir Karadeniz sevdalısı olduğu söylenebilir.

Tepe’nin şiirlerinde sadece Karadeniz’in doğası yer almaz; aynı zamanda Anadolu coğrafyasının birçok yeri şiirlerinde geçer. Bu yerler bazen Mezopotamya olur, bazen Gazze. Kimi zaman kendi sivri dilli rüzgârına kapılıp okyanus aşırı uçar, gider. Onda oluşan her bir kesit insana, yaşama, doğaya dair izler taşır. Çoklu okumanın bir yansımasıdır onda biriken heyecan. Bu heyecanı kendi penceresinde yaşamak isteyen her okura kanat takar; tarihten, mistisizmden alır, onu bugünün acımasız yaşanılabilir dünyasına taşır. Şiirlerinde tarih ve bugün iç içe geçerek doğadaki yerini alır:

“müşir sırrı paşa caddesi’ni kesen bakırcılar
çarşısı; bakır levhaya ezberi bozulmamış”

(mevsimlerden kıştı elbet, s.28)

“sapho’nun kızları çoktan aştı kazdağı’nı”

(sapho’nun kızları, s.16)

Şair, yukarıdaki dizelerinde olduğu gibi bazen Ordu'daki Bakırcılar Çarşısına (bugün yok), bazen de antik Ege'ye uzanarak doğa ve tarih ilişkisine dikkati çeker.

Tepe'nin şiirlerinde tabiat eksik olmaz. Şiirlerinde kullandığı çiçek adları da Karacaoğlan'ı anımsatır. Lirik tarzda yazılan bu dizelerde, şairin sıkça bitki ve çiçek adlarından yararlandığı görülür:

“bitmiş, **turuncu laleler**, çağların derinliğini şarıldayan”

(mor çakıl taşları denizin, s. 21)

“kadife **çimenlerin**, **kına çiçeği**, **dağ lalesi**”

(leylak rengi etekleri dağların, s.22)

“**nergisi** elde kâse, **sümbüli** havada suya
salan, **sazların** çevrelediği **gül** aşkına”

(leylak rengi etekleri dağların, s.23)

Yukarıda verilen açıklama ve örneklerden hareketle Şinasi Tepe'nin, doğanın farklı özelliklerinden yararlanarak şiirlerini meydana getirdiği söylenebilir. Bu özellikler, kimi zaman tarihî ve mitolojik öğelerle, kimi zaman da somut bir doğanın tasviriyle gerçekleşir.

Eserde ayrıca dikkatleri çeken önemli bir konuya daha dokunulur: “Medeniyet”. Şair, “medeniyet” kavramına yüklenen özgürlük, insan hakları gibi kavramları şiirlerinde sorgular. Bu yönüyle şiirlerinde siyasî ve sosyal olayların önemli bir rolü olduğu söylenebilir. Bilhassa ezilen toplumların ve bireylerin yaşadığı olaylar eleştirel bir tarzda ifade edilir. Tepe, “iki taş üst üste”, “hepimiz sivil, tümümüz genciz” ve “genetisizm” şiirlerinde bu dramı yansıtır:

“özgürlük ve direnişin simgesi cılız bilekler üzerinde
eğilmeyen başlar. en günahsızların elinde sapanı
iner çelik paletlere intifada, gök gürültüsüyle iner taşlar.”

(iki taş üst üste, s.33)

“her yer kardı, gazze işgal altındaydı”

(hepimiz sivil, tümümüz genciz, s.34)

“tümümüz gazzeli hepimiz filistinli'yiz”.

(hepimiz sivil, tümümüz genciz, s.35)

“amonyum nitratla patlar duvarlar da yaşam söner
gazze’deyse özgürlüğe giden yol. incir çekirdeğinden
çıkan dalla çoğalırız yeniden, tanrılar da değişir belki,
kim bilir!”

(genetizm, s.36)

Yukarıdaki dizelerde Tepe, modernizm karşısında insanlığın yok oluşunu gözler önüne serer. Bu dizelerden de anlaşılacağı gibi şair medeniyet kavramını ezen ve ezilen topluluklar üzerinden dile getirir.

Diğer yandan sosyal düzen ve adaletsizlik de onun şiirlerinde işlediği bir başka konudur. Şair, “yalıçırpı kayıklar”da insanlar arasındaki sınıfsal farkı açıkça dile getirir:

“b iki’den tarla kapatmışlığım
yok. mustarip değilim lakin
beyaz beyazlatıcı holdinglerle
kara yağ zengini kara tenliler
ve işbirlikçileri hamuduyla
götürürken bizim çocukların
bally koklaması zoruma gidiyor.”

(yalıçırpı kayıklar, s. 9)

Bu şiirde Tepe, bir yandan ülkenin kanunlarıyla bu kanunları kendi çıkarları doğrultusunda kullanan insanların nasıl bir sosyal düzensizliğe yol açtığını; diğer yandan sokak çocuklarının bally çekerek zorlu bir yaşam sürdüklerini ifade eder.

Bu eserde öne çıkan bir başka duygu ise yalnızlıktır. Yalnızlık, beraberinde uzaklığı da getirmektedir. Şairin geride bıraktığı zamanlara dair uzaklığı bir taraftan özlemi de dile getirir:

“geç ve uzak bir ozanım
-ozansam eğer- ne bisikletim
ne dor atım oldu. yalı çırpı
yarıştığım kayıkların karagöz
yazlarına uzağım”

(geç ve uzak, s.8)

Tepe'nin kendisini uzak ve bir bakıma yalnız hissettiği bir diğer durum ise onun şairlik kimliğiyle ilgilidir. Ordu'dan, şair cumhuriyetinin başkenti olan İstanbul'a olan uzaklığı irdeler. Bu durumun sanat dünyasındaki sömürüden de uzak olmak anlamına geldiğini ifade eder. Böylece sanat ortamına da eleştirel bir tutum sergiler:

“gözden uzak olan gönülden
de irak olur; manifestosunca
uzağım şiir cumhuriyetinin
başkentine: garip bir, yazında
merkez-taşra ikilemi, sömürünün
de merkezine uzak olur.”

(yalıçırpı kayıklar, s.9)

Tepe'deki yalnızlığın bilinçli bir yalnızlık olduğu söylenebilir. Şair sanat ortamında, merkez-taşra biçimindeki gruplaşmaya içten içe karşı çıkar. Ardındaki sömürüyü eleştirir. Yalnızlık duygusunun öne çıktığı bir başka dize ise şu şekildedir:

“yeryüzünün altında yapayalnız kaldım.”

(filinta taylarına binip giden genç ölümler, s. 51)

Şair bu dizeyi Azer Yaran'ın “kentte ve kırdaki gökyüzünün altında yapayalnız buldum.” sözüne dipnot düşerek ona nazire biçiminde oluşturur. Yukarıdaki yer alan yalnızlık, şiirin bütünü göz önünde bulundurulduğunda ölümün yerine kullanıldığı görülmektedir.

“sivri dilli rüzgâr” kitabındaki konulara bakıldığında şiirlerin yalnızlık, tabiat, medeniyet, siyasî ve sosyal olaylar üzerine kurulduğu söylenebilir. Bu hâliyle Tepe, bir yandan kendi yalnızlığını yaşarken, diğer yandan çevresine karşı duyarsız kalmayan usta bir şair olarak kabul edilebilir.

Şiirlerin biçimsel özelliklerine bakıldığında ise Şinasi Tepe'nin tüm şiirlerinde ölçüye dikkat etmediği görülür. Bu anlamda birinci yeni ve ikinci yeni şairlerinin, özellikle de Attila İlhan'ın etkisini, şiir yapılarında gösterdiği söylenebilir. Öte yandan şiirlerindeki ölçüsüzlük, kimi zaman devrik yazılmış bir nesir metnini dahi andırabilir:

“evrensel belanın biteviye eriminde, ören yerinin budunu

tek üyeli, tinin özge pusadı sazınla sen ey, söyledin mi
özsuyun türküsünü, üç tele vurup dut sırtında, çavlanı
şarkılatıp, boş odaları tınılattın mı.”

(dördüncü üç yüz altmış beş'e yazıklanma sagusu,
s.59)

Şiirlerde dize başları ve özel adlarda büyük harf kullanılmadığı
görölmektedir. Ancak özel adlar küçük harfle başlasa da adlara gelen ekler
kesme işaretiyle ayrılır. Diğer yandan kimi dizelerin kırık dize şeklinde bir
alt dizede noktalandığı da görölür:

“yirmi dört aralık, alay imamı yüzbaşı **hakkı'nın**
dudağında donan dua ve on binlerce soluk.”

(kar günlüğü, s.41)

“gündemini tefecilerin belirlediği yoksullardık, ama
insandık. üretendik, düşüp özgürlük türküsü söyleyenin
ardına, yöneten olduk. üç günde çamuru kovup, martıların”

(fikri'min düşsel terzi'si, s.56)

Geleneksel ölçü ve uyakların dışına çıkan şair, bu tarzda yazdığı
şiirlerinde, dize sonu uyaklardan da yoksundur. Şiirdeki ritmi, yer yer ses
ve söz tekrarlarından yararlanarak yakalamaya çalışır:

“dokuz uzun kış, son yaz. insan çıktı mı insandan
geri dolmuyor.”

(deniz ve rüzgâr akşamıydı, s.62)

Yukarıdaki dizelerde o, u ve a ünlüleriyle z ünsüzünün tekrarına
insan sözcüğü de eşlik ederek şiirde bir ritim yakalar. Yine;

“en soylu atlara gittin mi; çatıda otlar göveli kuşları
yedekleyip. kırıldı mı yalılar'ın dalları; uçurumdaki
teveklerin kurudu mu.”

(dördüncü üç yüz altmış beş'e yazıklanma, s.58)

dizelerinde u ve r seslerinin benzer bir ritmi yakaladığı söylenebilir. Bu
açıdan bakıldığında şairin uyak yerine ses tekrarlarını kullanarak ahengi
yakaladığı görölür.

Şiirlerde biçimsel olarak dikkati çeken bir diğer özellik ise dize sayılarındaki farklılıklardır. Her şiirde sabit sayıda bulunmayan dizelerin oluşturduğu bölümler yer alır. Bu bölümler, tek dizeden sekiz dizeye kadar uzanmaktadır.

Şinasi Tepe'nin, "sivri dilli rüzgâr"ı dil ve anlatım yönünden de incelemeye değerdir. Şiirlerini serbest tarzda oluşturan şairin dil ve anlatımı geleneksel şiir kalıplarının dışına çıkmıştır. Şiirlerde karşılaşılan metaforlar, onun dünyayı algılayış biçimindeki karmaşayı da göstermektedir. Bir şiirine adını veren "yalıçırpı kayıklar"da (s.8) geçen "yalıçırpı", çalı çırpı ve yalıçapkını gibi iki sözcüğü çağrıştırmıştır bize. Çalı çırpı irili ufaklı ağaç dallarına verilen bir adlandırmadır. Diğer yandan yalıçapkını ise İzmir çevresinde yaşadığı kabul edilen bir kuş türüdür. Her iki sözcük de şiir dilinde yoğun bir üslup tarzı olarak kullanılan "sapma"ya uğrayarak yeni bir imge yaratmıştır. Şairin kullandığı üst dil, okur zihninde yalı kenarlarına bağlanmış küçük ve tıpkı çalı çırpı gibi küçücük, kayıkların portresini oluşturur. Bu portre şairin diline bağlı olarak öznel bir anlatımla yazıya dönüşür. Şinasi Tepe'nin kullandığı sapmalar, farklı kavram alanına giren kelimelerin birlikte kullanımıyla oluşan söz gruplarında kolayca görülür:

"senin gözlerin **taflan karası**, gecelerinde"

(gün kanaması, s.13)

dizesinde, bölgenin siyah meyvesini bir insanın gözlerinde bulur. Nemli bölgelerin yaprağını dökmeyen ağacındaki taflan meyvesi, şiirde daha önce rastlanmış bir benzetme değildir. Aynı özellik bu kez aşağıdaki dizelerde görülür:

"şeftali tüylerinden doğan pembe yaz,

yağmur karası saçları kirpiğini öpen

kızın dudaklarında sulanan kiraz

bahçelerine uzağız. sentetik çiçekler"

(leylak rengi etekleri dağların, s.22)

Şinasi Tepe'nin oluşturduğu imgeler, dizelerin yanında şiirlerin adlarında da görülür. Örneğin "yalıçırpı kayıklar", "gün kanaması", "leylak rengi etekleri dağların", "vicdan nakli", "bulutların gözyaşı şişesi", "fikri'min düşsel terzi'si" gibi şiir başlıkları açık ve kapalı istiarelerin kullanımıyla oluşturulmuştur. Bu şekilde kullanılan sanatlı söyleyişler,

şairin dilsel sapmalar yoluyla imge oluşturma gücünü açıkça göstermektedir.

Şairin, alışık olunmayan bir diğer özelliği ise “mor çakıl taşları denizin” adlı şiirde ortaya çıkar. Tepe, şiirde geçen akınduruk, kırtıl, navruz ve şaplak gibi yerel söyleyişlerin anlamını dipnot olarak verir (s.21). Anlamı bilinemeyecek kelimelerin açıklamasını yapan şair, okurun zihnini de bu yönde aydınlatır.

Şinasi Tepe'nin dil ve anlatımında göze çarpan bir diğer özellik, alışılmamış bağdaştırmalar yapmasıdır:

“dokuz uzun kış, son yaz. insan çıktı mı insandan

geridolmuyor.”

(deniz ve rüzgâr akşamıydı, s.

62)

dizelerinde “geri dolmuyor” kelimeleri alışılmış bir bağdaştırmadır. Bu tarz anlatımlar, şairin kurduğu benzetmelerde de açıkça kendisini gösterir. Böylece daha önce görülmeyen farklı benzetmelerle alışılmamış bağdaştırmalar yapar.

Şinasi Tepe'nin dil ve anlatımında yöresel kelimeleri sıkça kullandığı da görülür:

“darası düşülmüş gün dinlenirken **çıtıman**lar altında, sükün gelir” (s.52)

“güz bereketine sardın beni, ekim **sunagında** ayın on dört” (s.51)

Bu durum, salt yöresel sözcük kullanımı olmayıp şiirin biçim ve içeriğiyle de bütünleşen bir yapı meydana getirmektedir.

Şinasi Tepe, gerek kullandığı üslup gerekse şiirdeki serbest ölçüye dayalı anlayışıyla şimdiden Türk şiirinde önemli bir yeri doldurmayı başarmıştır. Bu anlamda şair kendi kimliğini düşünsel dünyasıyla birleştirerek sanatını icra etmeye çalışan usta bir kalem olarak tanımlanabilir.

Türk şiirinin Garip akımıyla başlayan sürecinde, başta biçim olmak üzere, farklı yönlerden yeni bir kanalda ilerlediği söylenebilir. Günümüz şiiri özellikle İkinci Yeni adıyla anılan şiir hareketinden oldukça fazla etkilenmiştir. Şinasi Tepe de bu doğrultuda şiir yazan usta bir kalemdir. Kullandığı dil ve anlatım özelliklerinin yanında biçim olarak

ortaya koyduğu tarz, onun yerini belirleyen temel etmenler olmuştur. Bu bağlamda Şinasi Tepe, adını Türk şiirine yazdırmaya şimdiden adaydır.